

ทดลองอ่าน

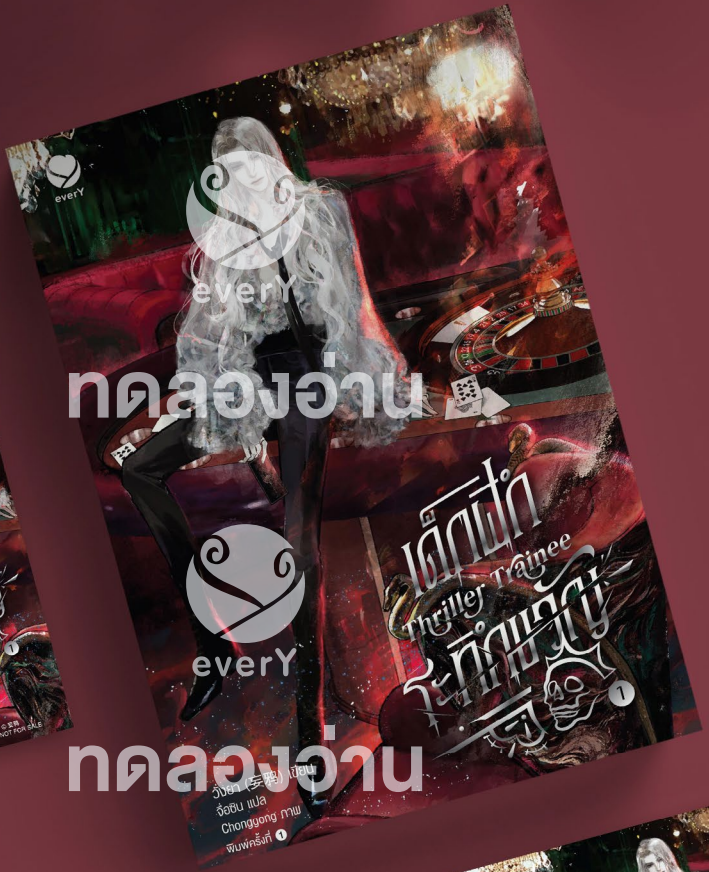
ทดลองอ่าน

นักฝึก
Trainee
นักฆาต

ระทึกขวัญ
สืบสวน

วังยา (妄鸦) เขียน
จื่อซิน แปง
Chonggong ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เชิญพบกับรายการ 'เด็กผีกระทิกขวัณ' วาไรตี้เซอร์ไววัลสุดสะพรึงแนวใหม่ที่มีความตายรออยู่ทุกก้าวของชีวิต หากพวกเขาพลาดแค่เพียงนิดเดียว ก็อาจไม่เหลือแม้กระทั่งลมหายใจ...

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของ 'จิ้งจิว' นักมายากลชื่อดังระดับโลกที่หลุดเข้ามาอยู่ในนิยายเรื่อง 'เด็กผีกระทิกขวัณ' โดยเขาจะต้องชวนขวายเป็นตัวรอดชีวิตมาให้ได้มากที่สุด เพื่อรักษานิ้วมือที่บาดเจ็บจนเป็นสาเหตุให้เขาต้องละทิ้งอาชีพนักมายากลในโลกก่อนหน้าไป หลังจากนั้นเขาก็จะใช้ความสามารถของนักมายากลที่มีพาตัวเองไปอยู่ในแรงก์สูงๆ ให้สำเร็จจงได้

มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยเหล่าเด็กผีกระทิกขวัณที่คุณชื่นชอบ รวมถึงติดตามจิ้งจิวไปอย่างใกล้ชิด เพื่อค้นหาเบาะแสและที่มาต่างๆ ของรายการนี้ไปด้วยกันได้ ในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* จงจิ๋ว

ปรมาจารย์ด้านมายากลชื่อดังระดับโลก เป็นคนชอบความท้าทายในชีวิต แต่หลังจากสองมือได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาก็ตกต่ำลงจนทำให้เขาหันมาเลือกดื่มเหล้าประชดชีวิต ก่อนจะหลุดเข้ามาอยู่ในนิยาย 'เด็กฝึกกระทิกขวัญ' ซึ่งการแข่งขันในรายการเด็กฝึกกระทิกขวัญนี้อาจเป็นโอกาสที่จะทำให้เขาได้กลับมาเล่นมายากลที่ตัวเองหลงใหลอีกครั้ง

* เดวิล

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S อันดับที่ 1 ซึ่งไม่มีใครรู้ชื่อที่แท้จริงของเขา รู้เพียงว่าฉายานี้เกิดขึ้นหลังจากที่เขาถูกยกย่องให้เป็นเทพแห่งลูปอนันต์ ส่วนความน่ากลัวของเขามีมาขนาดไหน ไม่มีใครกล้าตัดสิน เพราะทุกข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับคำว่า 'เดวิล' นั้นมักจะกลายเป็นตำนานเสมอ ถึงขั้นถูกเชิดหุ่นให้เป็นเทพผู้สูงส่งเหนือใคร

* จูเก๋ออัน

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S อันดับที่ 3 ฉลาดหลักแหลมไหวพริบดี คาดเดาได้ยาก ไม่ชอบทำตามคำสั่งใคร ทำตัวเป็นหมาป่าเดียวตาย อีกทั้งยังเคยสร้างตำนานไว้ในดินแดน 'หน้ากากต้องสาป' จนหลายคนต่างพากันเชิดขยาดเขาอีกด้วย

* เมสสิยาห์

ผู้เข้าแข่งขันแรนก์ S อันดับที่ 7 หรือที่ใครหลายคนต่างเรียกกันว่า 'บุตรพระเจ้า' ด้วยความนับถือ เขาเป็นผู้มีพระคุณแห่งลูปอนันต์ มีน้ำใจ และมีนิสัยเป็นมิตร น่าคบหา ทำให้มีผู้คนรุมล้อมและขอความช่วยเหลือจากเขามากมาย

* เช็งอวี

เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เข้าแข่งขันแรนก์ E ที่เพิ่งถูกดึงเข้ามาในลูปอนันต์เป็นครั้งแรก และได้เข้าร่วมรายการเด็กฝึกกระทิงขวัญ เป็นคนที่เคารพนับถือและเชื่อฟังจริงจังอย่างมาก เนื่องจากมองว่าจางจิวเป็นผู้มีพระคุณของตน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆาตกรรม

การทรมาน การกักขังหน่วยงานนี้ยว การค้ามนุษย์

การบูลลี่ การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

มีการบรรยายถึงดู เลือด สภาพศพ

สถานการณ์อันน่าขยะแขยง

และการกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

หอพักเด็กฝึก (1)

เข็มสั้นของนาฬิกาหยุดนิ่งตรงเลขเจ็ด

บนเตียงมีแสงเย็นตาสองสว่าง ก่อนตกกระทบบนใบหน้าของทุกคนที่กำลังหลับไหลอยู่อย่างแน่นยำ

"ขอให้เด็กฝึกกระตีกขวัญทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายในสามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

"ขอให้เด็กฝึกกระตีกขวัญทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายในสามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

"ขอให้เด็กฝึกกระตีกขวัญทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายในสามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

จู่ๆ น้ำเสียงที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ก็ดังขึ้นมากลางอากาศ
เอ่ยคำสั่งเดิมซ้ำๆ อยู่สามครั้ง

คนที่นอนอยู่บนเตียงชั้นล่างคนหนึ่งสะดุ้งตื่น เขากระวีกระวาดคลานลงจากเตียงจนเกือบล้มคะมำกระแทกพื้น

ส่วนอีกคนก็ตื่นขึ้นมาด้วยความหวาดกลัว เอ่ยถามอย่างสงสัยว่า
"นาย...นายได้ยินเสียงนั้นมั๊ย"

ทุกคนมองหน้ากันไปมา ก่อนจะสังเกตเห็นความตกใจที่ไม่คิดปิดบังในแววตาของกันและกัน

ไม่แปลกที่คนเหล่านี้จะแสดงออกเช่นนั้น

เพราะตลอดทั้งวันทั้งคืนที่ผ่านมา พวกเขาสำรวจหอพักแคบๆ แห่งนี้จนครบทุกซอกทุกมุมแล้ว

หอพักมีสภาพหอมช่อโกโรโกโสเป็นทุนเดิม ไม่มีหน้าต่าง ผืนทั้งสี่ด้านขาวซีด ภายในห้องมีเตียงเหล็กสองชั้นตั้งอยู่สี่หลัง แม้แต่ผ้าห่มก็ยังเก่าเก็บจนส่งกลิ่นอับขึ้นจากเชิ้อรา

ในห้องน้ำมีกระจกติดไว้บนผนังแค่บานเดียว อ่างล้างหน้ากลายเป็นสี่เหลี่ยมแบนโลโครก มีม้วนทิชชูอีกหนึ่งม้วนห้อยอยู่บนผนัง นอกจากจะไม่มีส้วมแล้ว รอยแตกบนผนังยังเต็มไปด้วยตะไคร่สีเขียวคล้ำ หลอดไฟล้าสมัยสี่ขาวซีดห้อยอยู่บนฝ้าเพดาน มีพื้นที่กว้างพอสำหรับหนึ่งคนเท่านั้น มันแคบจนน่าอดสู

ภายในห้องพักนี้ไม่มีวิทยุหรืออุปกรณ์สำหรับติดต่อสื่อสารอยู่เลย ทว่าเสียงหุ่นยนต์ที่ดังขึ้นเมื่อสักครู่กลับก้องอยู่ในหูของพวกเขาทุกคน

ท่ามกลางความเงียบงัน ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงลั่นๆ ว่า "...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

นับตั้งแต่เสียงหุ่นยนต์ดังขึ้นเมื่อครั้งก่อน ตอนนั้นก็ผ่านไปแล้วหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ

ในหนึ่งวันที่ผ่านมานี้ คลื่นลมเงียบสงบ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ไม่มีใครสักคนรู้ว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่ได้

พวกเขามาจากทั่วทุกมุมโลก อาชีพมากมายหลากหลายแตกต่างกันออกไป ในบรรดาผู้คนเหล่านั้น ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนธรรมดาที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดัง ทว่าอัจฉริยะและผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ จากแต่ละที่ที่ไม่ได้น้อยไปกว่ากัน มีทั้งพนักงานทำความสะอาดธรรมดาๆ ที่ต้องคอยกวาดถนนอยู่ทุกวัน คนไร้บ้านที่วันๆ เอาแต่นั่งขอทานอยู่ริมถนน ทั้งยังมีบุคลากรจากแวดวงศิลปะการแสดงที่ผู้คนรู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมืองซึ่งปกติจะพบเจอได้แค่บนจอเงินเท่านั้น แม้แต่มหาเศรษฐีพันล้านบ้านรวยที่ติดอันดับในนิตยสารฟอร์บส์* ก็ยังมี

* นิตยสารฟอร์บส์ เป็นชื่อของนิตยสารเกี่ยวกับธุรกิจและการเงินในสหรัฐอเมริกา มีการตีพิมพ์เกี่ยวกับลำดับเศรษฐีของโลก ลำดับของดารา และลำดับบริษัทที่นำสนใจในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

แต่ตอนนี้พวกเขาเหล่านั้นถูกบังคับให้มารวมตัวกันที่หอพักรวมของ
รายการวาไรตี้รายการหนึ่งที่มีชื่อว่า 'เด็กผีกระต๊ากขวัญ'

วินาทีก่อนหน้านี้บางคนยังอยู่ในฉากการแสดง อยู่บนเครื่องบินเพื่อ
เตรียมลงจอด เตรียมว่าความอยู่ในชั้นศาล เตรียมเครื่องมือรักษาพยาบาล
อยู่ในห้องผ่าตัด หรือพูดปาสึกถาอยู่บนเวที...

แต่วินาทีถัดมาพวกเขาทั้งหมดล้วนมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้โดยไม่มีใคร
เป็นข้อยกเว้น มันเหมือนกับการเปลี่ยนฉากในภาพยนตร์หรือคาถาหายตัว
แบบในแฮร์รี่ พอตเตอร์ พรึบตาเดียวก็เผลอมาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย

เทพไม่รู้ผู้ไม่เห็น*

ไม่มีใครอธิบายกลอุบายแปลกประหลาดพรคันได้เลย แถมคนที่ถูก
ย้ายมายังเปิดประตูห้องพักไม่ได้ด้วย ได้แต่นั่งเฉาอยู่เช่นนี้

"ฉันจะฟ้องว่ารายการนี้มันจับคนมากักขังหน่วงเหนี่ยว!"

ชายหนุ่มหน้าตาโดดเด่นคนหนึ่งใช้มือทุบลงบนเตียงอย่างแรง

เขาคือเมนโวลของบอยแบนด์วงหนึ่งที่กำลังดังเปรี้ยงปร้างอยู่ใน
วงการ มีแฟนคลับมากมาย ชื่อเสียงเรียงนามและข่าวของเขามักจะขึ้นอันดับ
ค้นหายอดนิยมบนเวปอยู่เป็นประจำ แม้คนอื่น ๆ ในหอพักจะไม่ได้ตาม
ศิลปินดารา แต่ก็ไม่น้อยที่รู้จักเขา

ตอนนี้ชายชวณรู้สึกกระวนกระวายใจ

ตัวเขากำลังโด่งดัง ตารางงานจึงแน่นเอียดอยู่ตลอด ต้องถ่ายงาน
อัดรายการตั้งแต่เช้าจรดเย็น

ถ้าเขาจัดงานหนึ่งวันโดยไร้สาเหตุก็ยิ่งพอเอาตัวรอดได้ด้วยการบอกว่า
ไม่สบาย แต่ตอนนี้เขายังติดแหง็กอยู่ที่นี้ ออกไปไหนไม่ได้ หากยังเป็นเช่นนี้
ต่อไปละก็ ค่าลิขสิทธิ์ที่ต้องชดใช้ก็คงไม่ใช่จำนวนน้อยๆ และทางบริษัท
ไม่มีทางยอมรับผิดชอบแทนเขาแน่นอน

แต่ว่าตอนนี้...

"พี่ชาย พี่ใจเย็นก่อน เมื่อกี้เสียงนั้นบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าให้ไปรวมตัวกัน

* เทพไม่รู้ผู้ไม่เห็น เป็นการอุปมาถึงเรื่องราวที่เป็นความลับ ไม่มีใครรู้เห็น

ที่ชั้นล่างอะ ไม่แน่ว่าอาจจะจะมีใครมาเปิดประตูให้เราก็ได้" ใครคนหนึ่งเอ่ยพลอบใจเขา "ที่เป็นถึงดาราตัง อยู่ๆ หายตัวไปแบบนี้ อย่าว่าแต่แฟนคลับจำนวนมหาศาลของพี่เลย ยังไงทางบริษัทก็ต้องไปแจ้งความอยู่แล้ว อย่าเพิ่งดูวาม"

ชายชวนกำลังจะอำปากพูด แต่หุกลับได้ยินเสียงเคลื่อนไหวมาจากเตียงด้านบนเสียก่อน

เส้นผมยาวๆ สีขาวห้อยตกลงมาจากขอบเตียงด้านบน ดูเหมือนว่าใครคนนั้นกำลังชะเง้องหน้ามองลงมาอย่างไม่ตั้งใจ แต่ไม่นานก็เคลื่อนสายตากลับไป

จากนั้นข้อเท้าขาวนวลดุจแสงจันทร์ก็ไถลงมาจากเตียงด้านบนเหยียบลงบนบันไดเหล็กแล้วกระโดดลงพื้นอย่างนิ่มนวล

ชายหนุ่มมีผิวขาวซีด และด้วยรูปร่างสูงโปร่งผอมเพรียวจึงทำให้เสื้อของเขาดูหลวมโคร่ง ผมยาวสีขาวปล่ยสยายไว้ด้านหลัง ปลายผมยาวจรดเอว มันขาวสว่างจนส่องประกายอยู่ภายในห้องที่เปิดไฟสีนวล คล้ายมีเกล็ดน้ำแข็งระยิบระยับเกาะ บางทีอาจไม่จำเป็นต้องสาธยายเช่นนั้นก็ได้ เพราะต่อให้ยืนอยู่เฉยๆ เขาก็ยังกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนได้อย่างง่ายดาย

หลังลงมาจากเตียงเขาก็ไม่ได้พูดอะไร ครั้นอำปากหาแว่เสร็จก็เดินตรงไปยังห้องน้ำที่ไม่มีใครใช้ก่อนเลื่อนม่านปิด

เจ็ดคนที่เหลือหันมองหน้ากัน

เพราะต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ เมื่อคืนจึงไม่มีใครนอนหลับเลยสักคน แต่คนผมขาวคนนี้นี่สิ เมื่อวานตอนที่ทุกคนกำลังตื่นตระหนกกันอยู่ คนคนนั้นกลับนั่งบริหารนิ้วมืออยู่อีกด้านหนึ่งด้วยท่าที่ไม่ทุกข์ไม่ร้อน แถมยังนอนหลับสนิทตลอดคืน ท่าทางดูไม่เครียดกับสภาพแวดล้อมที่ตัวเองอยู่เลยสักนิด

ใครคนหนึ่งเอ่ยพึมพำเสียงเบา "วางท่าโคตร"

หากใช้คำว่าสวยกับผู้ชายอาจจะฟังดูแปลก แต่ถ้าได้เห็นใบหน้านี้ คำว่าแปลกจะอันตรายหายไปทันที

เพราะมันคือความสวยงามที่อยู่เหนือเพศสภาพ

ท่ามกลางความเงิบงัน ชยาชวนเป็นฝ่ายหัวเราะเย้ยหยันขึ้นมาก่อน "ผู้ชายเกิดมาหน้าตาแบบนี้ เหมือนผู้หญิงเลย มีอะไรน่ามองกัน"

คนอื่นๆ แอบยกให้ชยาชวนเป็นหัวใจ ตอนนี้ถึงได้เออออห่อหมกตามไปด้วย

"ก็จริง ต้องมีเสน่ห์สมชายชาตรีอย่างดาราตังแบบพี่ชายต่างหาก หน้าอ่อนแบบนั้น ถ้าไม่ดูให้ดีๆ ก็นึกว่าเป็นผู้หญิง!"

พวกเขาไม่คิดจะเบียดเบียนของตัวเองลงเลย ห่างกันเพียงม่านพลาสติก คุณภาพต่างกัน เสียงหัวเราะเย้ยหยันเหล่านั้นจึงดังลอยเข้ามากระทบโสตประสาทของจจวได้อย่างง่ายดาย

จจวหลุดบ๊วยขึ้นด้วยความเบื่อหน่าย สิบนิ้วเรียวยาวของเขาปราดเปรียวว่องไว เขาใช้ยางมัดผมสีดำรวบผมยวนำรำคาญของตัวเองไว้หลังศีรษะอย่างเก๋ๆ กังๆ

นิ้วมือของเขาเคลื่อนไหวอย่างพลิ้วพริ้ว นอกจากข้อนิ้วจะแข็งเกร็งแล้วปลายนิ้วยังสั่นระริกอย่างควบคุมไม่ได้ แผลกประหลาดมากทีเดียว

ใบหน้าของคนในกระจกงามสง่า หางตาเรียวยาว เพราะมีความอดโรย ซุกซ่อนอยู่เล็กน้อยทำให้เวลาเขาขมวดตาขึ้นยิ่งดูน่ากลัวเข้าไปใหญ่

เทียบกับอีกหลายคนที่พยายามเรียกสติตัวเองอยู่ด้านนอก ช้ายังนอนไม่พอจนหน้าดำคร่ำเครียดเหล่านั้นแล้ว สีหน้าของจจวดูดีกว่าพวกนั้นไม่น้อยเลย

เดิมทีนักเขียนใช้ศัพท์พุ่มเพื่อยมามากมายมาบรรยายความงามเหนือเพศสภาพนี้ เรียกได้ว่ายกยอปอปั้นเสียจนเหมือนไม่มีอยู่จริง งดงามยิ่งกว่าทิวทัศน์ในสารทฤดู ไร้ผู้เทียบเคียง ชวนให้ผู้คนลุ่มหลง

ตอนที่จจวได้อ่านนิยายเรื่องนี้ เขาคิดว่าคำบรรยายมันทั้งเลี่ยนทั้งเกินจริง แต่พอทะเลลุมิติเข้ามาอยู่ในตัวละครตัวนี้ถึงได้รู้ว่าสิ่งที่นักเขียนบรรยายเอาไว้ไม่มีส่วนไหนผิดเลย มันเป็นความงดงามที่ไม่มีคำไหนอธิบายออกมาได้จริงๆ

ทั้งๆ ที่เป็นใบหน้าที่ซึ่งจิ้งจอกคุ้นเคยมากที่สุด แต่วิวกลับเพิ่มขึ้นไม่รู้
กี่เท่าจนสามารถสะกดจิตใจของผู้คนได้

ใช่ เขาทะลุมิติมา แถมยังทะลุเข้ามาในนิยายสยองขวัญแนวนวนลูป
เหนือธรรมชาติที่แข่งขันคัดคนอีกต่างหาก

เข้าเมื่อวานจิ้งจอกเพิ่งได้อ่านนิยายเรื่อง 'เด็กฝึกกระตักขวัญ' ถึงต้นเจี้ยน*
แรก และด้วยความซัดอกซัดใจกับตัวประกอบที่มีชื่อแซ่เหมือนกันกับเขา
พออ่านถึงตอนที่ตัวประกอบตัวนี้ตายอย่างอนาถ จิ้งจอกก็ถึงกับวางหนังสือ
เล่มนั้นลงทันที

แต่สิ่งที่เขาไม่คาดคิดมาก่อนเลยก็คือเพียงชั่วพริบตาเดียว นอกจาก
จิ้งจอกจะทะลุมิติเข้ามาในนิยายแล้ว เขายังทะลุเข้ามาเป็นตัวรับกระสุน** ที่มี
ชื่อแซ่เดียวกันกับตัวเองอีกต่างหาก

สถานการณ์ของจิ้งจอกค่อนข้างพิเศษ เพราะไม่ใช่แค่วิญญาณที่ทะลุมิติ
เข้ามา แต่เขาทะลุเข้ามาทั้งร่าง

ร่างของคนในกระจกกียังคงเป็นร่างกายของจิ้งจอกก่อนจะทะลุมิติเข้ามา
ที่นี่

เพียงแต่ดูเด็กลงมาก แถมหน้าตายังดูดีขึ้นหลายระดับ สีตาและสีผม
ก็เป็นแบบที่ในนิยายบรรยายเอาไว้ แม้แต่รอยหยาบกร้านบนมือที่เกิดจาก
การฝึกมายากลมาตั้งแต่เด็กก็หายไป

และที่จิ้งจอกมั่นใจว่าร่างกายนี้เป็นของเขาก็เพราะ...

มือทั้งสองข้างของเขายังไม่มีที่ตำว่าจะดีขึ้นหรือรักษาหายได้เลย

หนุ่มผมขาวก้มหน้าต่ำ เขาต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากในการ
วักน้ำเย็นๆ ขึ้นมาล้างหน้า หลังจากนั้นก็ยกมือขึ้นนวดขมับ

อีกฝั่งของม่านกัน จิ้งจอกได้ยินว่าเสียงพูดคุยถึงเขาที่ด้านนอกนั้นค่อยๆ
เงียบหายไป แล้ว ก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงถกกันถึงสถานการณ์ตึงเครียด
ตรงหน้าแทน

* ต้นเจี้ยน หมายถึงพื้นที่ที่ออกแบบมาเป็นพิเศษเพื่อทำภารกิจหนึ่งๆ ในเกมแนว RPG โดยมีของรางวัล
เป็นไอเทมต่างๆ

** ตัวรับกระสุน มีที่มาจากทหารไร้ค่าในสงคราม จะอยู่หรือตายก็ไม่มีค่าอะไร มักใช้เรียกตัวประกอบในนิยาย

คนพวกนั้นคิดเหมือนกันหมด พวกเขาเชื่อมั่นว่าโปรเจกต์เด็กผีกระต๊ากขวัญเป็นแค่เรื่องหลอกหลวง

"หรือมันจะเป็นรายการวาไรตี้ลับๆ รายการหนึ่ง แบบที่ต้องแอบถ่ายตอนดาราไม่รู้ตัว?"

"ดูจากสถานการณ์แล้วฉันว่าไม่ใช่ ไม่นั่นว่าอาจจะเป็นการก่อการร้าย"

"พอมาถึงที่มีมือถือของเราไม่มีสัญญาณเลย แคมในท้องนี้ก็มีเครื่องตัดสัญญาณด้วย คุณก็รู้ว่าเตรียมการไว้อย่างดี ไม่มีทางแจ้งตำรวจได้เลยนานขนาดนี้แล้ว พวกเราคงไม่ถูกขังจนตายหรือใช้มัย!"

หลังได้ยินเสียงจากข้างนอก จงจิวก็ส่ายหน้าด้วยความหน่ายใจ

ยี่สิบกว่าชั่วโมงนับตั้งแต่อายุที่นี่ พวกเขาไม่มีความต้องการทางด้านร่างกายอย่างเช่นต้องดื่มน้ำหรือกินข้าวเลย

คนพวกนั้นก็ไม่ได้คิดสักหน่อยว่าทำไมเสียงระบบหลักถึงดังขึ้นในหูของทุกคนได้อย่างแม่นยำ ทำไมแค่พริบตาเดียวพวกเขาถึงโผล่มาอยู่ที่นี่ได้แม้จะอยู่ไกลเป็นพันลี้* ถ้ามีคนจำเวลากันได้ ต่อให้มือถือเล่นเน็ตไม่ได้ แค่ดูเวลาก็รู้แล้วว่าเวลาก่อนหลังมันห่างกันแค่นาทีเดียวเอง

บางทีพวกนั้นอาจจะสังเกตเห็นแล้ว แต่ไม่กล้าคิดก็เท่านั้น

มนุษย์เราก็ก๊แบบนั้น เหมินเฉยต่อความเป็นจริงที่มีหลักฐานยืนยัน แต่ยืนยันที่จะหลบอยู่ในโลกมายาที่ตัวเองเป็นคนสร้างขึ้น แล้วหาเหตุผลสารพัดมาปลอบใจตัวเอง

จงจิวดึงทิชชูออกมาหนึ่งแผ่น นำมาเช็ดหยดน้ำบนใบหน้า

ถ้าทะเลมิตีเข้ามาในนิยายธรรมดาๆ ก็แล้วไปเถอะ แต่นี่ดันทะลุเข้ามาในนิยายสยองขวัญแนวฉุบฉวยเสียได้

ตอนเริ่มอ่านนิยายเรื่องนี้ จงจิวยังคิดว่าตัวละครดั้งเดิมที่นักเขียนเปลี่ยนหมึกบรรยายไปตั้งเยอะเป็นตัวเอก ผลสุดท้ายไม่รู้นักเขียนนึกก็อะไรขึ้นมา เขียนให้ตัวละครหน้าตาดีและเด่นมากแค่ไหนก็เขียนให้ตายอย่างน่าอนาถมากเท่านั้น

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

'เด็กฝึกกระตักขวัญ' เป็นนิยายแนวนวนลูบที่ใช้วิธีการเขียนแบบ POV* ไม่ได้จำเพาะเจาะจง และไม่ได้กำหนดตัวละครหลัก ซึ่งนักเขียนน่าจะเขียนจากมุมมองของตัวเอง ผ่านไปไม่นานตัวละครตัวนี้ถึงได้ตาย

แต่สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือจงจิวอ่านเนื้อหาของต้นเจียนแรกในนิยายไปได้แค่ครึ่งเดียวเท่านั้น พอเขาอ่านถึงตอนที่ตัวละครดั้งเดิมตาย เนื้อหาหลังจากนั้นเกือบล้านคำเขาก็ไม่รู้เรื่องอีกเลย

ถ้าเป็นคนอื่นคงรับไม่ได้ที่ไม่รู้เนื้อเรื่องหลังจากนั้น แถมยังต้องมาเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่ว่าตัวเองมีจุดจบเป็นความตายอีก ก็ไม่แปลกถ้าจะร้องไห้คร่ำครวญจะเป็นจะตาย

แต่จงจิวไม่กลัว

นอกจากจะไม่กลัวแล้ว เขายังรู้สึกตื่นเต้นกับอนาคตไม่แนไม่อนนั้นอีกด้วย

ตั้งแต่เด็กจนโต จงจิวเป็นคนที่ได้รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ไม่ดีเท่าไรนัก อารมณ์ต่างๆ ไม่เหมือนคนทั่วไป เบาบางจนแทบไม่มีความรู้สึกเลยก็ว่าได้ คนรอบข้างสัมผัสอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างง่ายดาย แต่สำหรับเขาแล้วมันยากมาก

จงจิวเริ่มเรียนมายากลตั้งแต่อายุสามขวบ และกลายเป็นหนึ่งในปรมาจารย์ด้านมายากลไฟที่มีอยู่แค่ไม่กี่คน ติดอันดับต้นๆ ของโลกตอนอายุยี่สิบกว่า ทว่าตอนอายุแค่ 25 ปี เขากลับออกมาประกาศอำลาวงการถาวร จากนั้นก็ไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนอีกเลย

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันตั้งตัว

จงจิวเอาชีวิตรอดกลับมาได้หลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ในคราวนั้น แต่มือทั้งสองข้างกลับอยู่ในภาวะกระดูกหักแตกย่อย**

สำหรับปรมาจารย์ด้านมายากลการเล่นไฟที่ต้องใช้มือทำการแสดง

* POV ย่อมาจากคำว่า Point of View เป็นการบอกเล่าเรื่องราวหรือการดำเนินเรื่องผ่านมุมมองต่างๆ

** ภาวะกระดูกแตกย่อย (Comminuted Fracture) เป็นภาวะที่กระดูกแตกออกเป็นชิ้นๆ มากกว่า 2 ชิ้นต่อท่อน

นี่ถือเป็นข่าวร้ายที่สะเทือนใจมากที่สุดข่าวหนึ่ง

บางที่มายาจิต* มายากลเหรียญ หรือมายากลที่ต้องใช้อุปกรณ์อื่นๆ อาจทำให้จิ้งจอกยังอยู่ในวงการนี้ต่อไปได้ แต่น่าเสียดายที่เขารักมายากลไฟมากที่สุด

ศัลยแพทย์กระดูกระดับโลกเคยเปิดประชุมหัวข้อพิเศษให้กับเขา แต่ทุกคนกลับพากันส่ายหน้าและทอดถอนใจ

ทว่าตอนนี้จิ้งจอกจะลุมิตเข้ามาอยู่ในโลกอันไร้ขอบเขตที่เต็มไปด้วยความพิสดารและเรื่องเหนือธรรมชาติแห่งนี้แล้ว

นี่มันหมายความว่ายังไงนะเธอ

ก็หมายความว่าเขาอาจจะใช้โอกาสนี้หาวิธีการรักษามือทั้งสองข้างให้กลับมาจับไฟได้อีกครั้งนะสิ

และโลกที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้นเช่นนี้จะต้องเป็นเวทีที่น่าทึ่ง น่าสนุก และน่าลุ้นระทึกมากที่สุดประวัติศาสตร์!

จนแทบอดใจรอไม่ไหว

ริมฝีปากของจิ้งจอกเริ่มเป็นรอยยิ้ม ปากอัมเพลงไม่เป็นทำนองก่อนจะเลื่อนม่านให้เปิดออก

ห้องน้ำตั้งอยู่ข้างประตู หลังออกมาจากห้องน้ำจิ้งจอกก็เดินตรงไปวางมือบนประตูเหล็กขึ้นสนิมนั่นทันที

ใครคนหนึ่งที่กำลังพูดพิมพ์พาดพิงภาพนี้เข้าพอดี "นายจะทำอะไร! เมื่อวานพวกฉันลองเปิดกันทั้งวันแล้ว แต่ประตูบานนี้มันถูกล็อกจากข้างนอก ยิ่งไงนายก็เปิดไม่ออกหรอก มานั่งเฉยๆ รอให้คนมาเปิดดีกว่า เสียแรงเปล่า..."

คนคนนั้นยังพูดไม่ทันจบก็ถึงกับตะลึงค้างเมื่อประตูบานนั้นค่อยๆ เปิดออก

ประตูที่พวกเขาเจ็ดคนร่วมแรงร่วมใจกันเปิดเมื่อวาน ไม่ว่าจะเคาะทุบเตะ ผลักยั้งงาก็ไม่มีทีท่าว่าจะขยับ แต่เพียงแค่ชายหนุ่มผมขาวใช้มือเรียวยาวดุจหยดผลึกมันเบาๆ ก็มีเสียงเอี๊ยดอัดดังขึ้นทันที

* มายาจิต (Mentalism) เป็นมายากลในรูปแบบการสะกดจิต การทายใจ การทำนายนิสัย การบังคับวัตถุให้เคลื่อนไหว เป็นต้น

ชายาชนาได้ยินเสียงนั้นก็หันหน้าไปมองด้วยความหงุดหงิด ก่อนที่ความยินดีจะปรากฏขึ้นบนใบหน้า "ประตูเปิดแล้ว!"

แต่สี่หน้ายืนต้นอยู่ได้แค่ไม่กี่วินาที จากนั้นความงุนงงสงสัยก็เข้ามาแทนที่ "เมื่อวานพวกฉันช่วยกันเปิดตึงบานไม่เห็นมันจะขยับ ทำไมนายแค่ผลักมันก็เปิดได้แล้ว"

คนที่เหลือในห้องพักรีบเอ่อออกเห็นด้วย พวกเขาแน่นิ่งล้อมชายาชนาไว้ตรงกลางอย่างแน่นหนา เห็นได้ชัดว่าจับกลุ่มรวมตัวกันแล้ว

คงเป็นเพราะท่าทางของจิ้งจอกที่ไม่เข้าพวกตั้งแต่แรก แวดตาที่คนพวกนั้นมองมาถึงเต็มไปด้วยความสงสัย

จิ้งจอกที่ร้านจะตอบคำถามจึงตอบกลับไปแค่หนึ่งประโยคว่า

"ถ้าไม่อยากตายก็ทำตามที่เขาบอก"

เจ็ดคนที่เหลือในห้องพักตกอกตกใจไปตามๆ กัน ช่วงขณะนั้นจึงไม่มีใครพูดอะไรออกมา

ไม่ใช่ไม่กล้า แต่พูดไม่ได้

ไม่รู้ทำไม พอเห็นดวงตาสีชมพูอ่อนที่เหมือนไร้ซึ่งความรู้สึกใดบนอยู่คู่หน้าเข้า พวกเขารู้สึกเย็นยะเยือกที่แผ่นหลัง หวาดกลัวจนขนลุกชัน

หลังจิ้งจอกหมุนตัวเดินออกไปแล้ว เสียงหุ่นยนต์เย็นๆ นั้นก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

ในที่สุดทั้งเจ็ดคนก็ได้สติ รับรู้ว่าแผ่นหลังของตัวเองขึ้นไปด้วยเหงื่อเย็นๆ

"ดูย วางท่าเก่งจริง เก๊กะไรขนาดนั้น!"

หนึ่งในเจ็ดคนนั้นสบถออกมา "ฉันว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวกับไอ้หน้าอ่อนนั่นแน่"

มันต้องรู้อะไรสักอย่าง ไม่งั้นมันจะอยู่เฉยๆ ที่พวกเราแทบนั่งไม่ติดที่กันแบบนี้ได้ยังไง"

"จริง แล้วยังพูดเรื่องตายไม่ตายอะไรนั้นอีก พวกเราอยู่กันเยอะขนาดนี้ ชาวคนมันผิดกฎหมายนะเว้ย รู้จักชู้ซะด้วย!"

ชายชวณกลอกตา "ช่วยจริงๆ ซ่างเหอะ ประตูเปิดแล้ว พวกเราไปกัน"

พวกเขาเดินออกมาจากหอพัก ทุกคนพร้อมใจกันไม่เอ่ยถึงคำพูดเมื่อสักครู่ของจงจีวอีก

ด้านนอกคือโถงทางเดินทอดยาว ทั้งสองฝั่งมีประตูเหล็กขนาดเดียวกัน ตั้งเรียงรายจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

เช่นเดียวกันกับพวกเขา มีคนอื่นไม่น้อยที่สังเกตเห็นว่าประตูเหล็กเปิดออกแล้ว

บรรดาผู้คนที่ถูกขังไว้ทั้งวันทั้งคืนเดินพร่างพรูกันออกมา เบียดเสียดแน่นขนัด ทุกคนต่างพูดไปด่าไป

"ทำไมคนเยอะขนาดนี้เนี่ย"

"ที่นั่นที่ไหนกัน สรุปมันเกิดอะไรขึ้น"

"ใครมันเล่นตลกอยู่กันแน่"

ผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนมองหน้ากันไปมา

ถูกขังมานานขนาดนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ความหวาดกลัวแพร่กระจายไปในกลุ่มคน สีหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความกังวล

"มาทางนี้เร็วเข้า ตรงนี้มีบันได"

แค่แวบเดียวชายชวณก็มองเห็นบันไดที่อยู่กลางโถงทางเดิน เขาเผยสีหน้าโล่งใจก่อนรีบหันไปเอ่ยเรียกคนอื่น "ปะ พวกเรารีบออกไปกันเถอะ"

"จัดไปพี่ชยา!"

ห้องบันไดนั้นหนาวเย็นและดูน่าเบื่อ บนผนังโล่งๆ มีป้ายบอกทางแผ่นหนึ่งแขวนอยู่ ทุกคนจึงพากันไปยืนเบียดเสียดกันมอง

'ชั้น 7 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ S

ชั้น 6 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ A

ชั้น 5 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ B

ชั้น 4 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ C

ชั้น 3 : สตูดิโอ

ชั้น 2 : โรงอาหาร

ชั้น 1 : โถงหลัก

ชั้น B1 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ D

ชั้น B2 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ E

ชั้น B3 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ F'

ชั้นนี้คือชั้นของเด็กฝึกแรงก์ E

ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความงุนงงว่า "หมายความว่าไง หอพักเด็กฝึก?"

"เวร สรุปแล้วนี่มันเรื่องอะไรกันแน่!"

ชายรูปร่างกำยำคนหนึ่งก่นด่าออกมาใหญ่หลังได้เห็นป้ายบอกทาง "ตอนนี้พวกเราอยู่ชั้นใต้ดิน แสดงว่าต้องเดินขึ้นไปชั้นเหนือ"

ทุกคนพลันนึกไปถึงเสียงหุ่นยนต์ที่ดังขึ้นภายในโสตประสาทเมื่อสักครู่ทันที

ทุกอย่างมันดูไกลตัวมากขึ้นทุกที

ชายาขวอนหัวเราะเสียงเย็น จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนความคิดใหม่ สองมือทอดกอดทรวงตัวเองนั่งบนชั้นบันได "พรางเป็นเทพแสงเป็นผี* แบบนี้ ฉันไม่เชื่อหรอกนะว่าที่นี่มันจะไม่มีความหมาย"

ครั้นเห็นว่าข้างนอกยังมีคนอื่นอยู่อีกเยอะ เขาถึงได้เบาใจขึ้น

ที่แรกชายาขวอนนึกว่าเป็นผีมือของพวกซาแซง** ไม่ก็โดนจับตัวมาเรียกค่าไถ่ แต่พอเห็นว่ามีคนเยอะขนาดนี้ เขาก็โล่งใจได้ในที่สุด

* พรางเป็นเทพแสงเป็นผี หมายถึงเล่นละครหลอกลวง ให้เล่ห์กลกับผู้คน

** ซาแซง คือกลุ่มแฟนคลับที่มีความต้องการจะใกล้ชิดหรือรู้เรื่องราวของดาราที่ตนชื่นชอบมากเกินไปจนขอบเขตความพอดี

นี่นับเป็นเหตุการณ์ทางสังคม* เลยก็ว่าได้ อย่างน้อยก็ยังมีเหตุผลว่าทำไมเขาถึงขาดงานแล้วหายตัวไปอย่างไร้สาเหตุ

"เออละๆ นั่งลงเถอะ รออย่างใจเย็นก็พอ"

"แต่...แต่ว่าพี่ชยา เสี่ยงประกาศนั้น..." ใครคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังเขาเอ่ยด้วยความไม่สบายใจ

"ประกขประกาศอะไร เปิดประตูปล่อยนายออกมาแบบนี้แล้วยังจะกลัวอีกหรอ ถ้านายยังอยากติดแหงกอยู่ที่นี่ก็ตามใจ" ชยาชวนพูดตบตบด้วยความรำคาญ "พวกเราฝึกกันหลายคนขนาดนี้ ไฉนที่พาเรามาที่นี่มันจะทำอะไรได้?"

มีใครหลายคนในกลุ่มนี้ที่รู้จักชยาชวน บางทีอาจเป็นเพราะบรรยากาศรอบด้านหล่อหลอม พวกเขาถึงพร้อมใจพากันเห็นด้วย "จริง!"

ชยาชวนเป็นถึงชายหนุ่มที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับประเทศ เป็นบ่อเงินบ่อทองของบริษัท ดังนั้นผู้จัดการส่วนตัวของเขาต้องรีบไปแจ้งความแล้วแน่ๆ

"อยู่ที่นี่ดาราอยู่ด้วย ใจเย็นไว้พวก ไม่แน่ว่าอีกเดี๋ยวตำรวจจะมาถึง"

"จริง...คนเยอะขนาดนี้ นั่งรอความช่วยเหลืออยู่ที่นี่ดีกว่า"

"ทุกคนใจเย็นๆ พวกเรามีกันเยอะ ไม่เป็นไรหรอก!"

ชั่วขณะหนึ่ง ผู้คนที่เดิมคิดจะขึ้นไปข้างบนตามที่เสียงหุ่นยนต์นั้นบอกก็เริ่มหยุดชะงัก สิ้นน้ำลั้งเล

ทางเดินขึ้นลงบันไดแน่นขนัด คนที่เริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ พูดคุยกันไม่หยุดปาก ทั้งยังทำตัวเป็นกำแพงมนุษย์ยืนขวางอยู่ตรงบันได โฉมหน้าทุกคนไม่ให้เดินขึ้นไปด้านบน

หลังจากตั้งครีดยกันมาพักใหญ่ เสียงหุ่นยนต์เสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้เอ่ยวนซ้ำสามรอบเหมือนเคย

"เหลือเวลาอีกห้า นาที"

จู่ๆ เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งเฝ้าอยู่ด้านหลังมาตลอดก็ลุกประโศกหนึ่งขึ้นได้ "ถ้าไม่อยากตายก็ทำตามเสียงนั้นบอก"

เขากัดฟันแน่น เอ่ยขอโทษพี่ชยาเสียงเบา ก่อนจะรีบพุ่งตัวเข้าไปข้างหน้า

* เหตุการณ์ทางสังคม หมายถึงข้อเท็จจริงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดในสังคม อย่างเช่นสงคราม ความไม่สงบทางสังคม การนัดหยุดงาน จนเกิดเป็นความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

จนฝ่ากำแพงมนุษย์ออกไปได้ จากนั้นก็รีบวิ่งขึ้นไปข้างบนด้วยความรวดเร็ว

ชยาชวนหลบไม่ทัน จึงถูกชนเข้าให้

เขานวดไหล่ตัวเอง หลุดหัวเราะเสียงเย็นออกมา "มีคนเชื่อคำพูดของ
ไอ้หน้าอ่อนนั่นด้วย"

"เป็นแค่เด็ก ม.ปลาย ไม่รู้จักความร้ายกาจของพี่ชยาซะแล้ว" ชาย
คนหนึ่งทูปไหล่ให้ชยาชวนอย่างเอือกเอือใจ "พี่ชยานั่งก่อน อย่าโมโหเพราะ
เด็กยังไม่โตคนหนึ่งเลย ไม่คุ้มๆ"

จงจิวเดินขึ้นมาถึงชั้นสามนานแล้ว เขาหลบตานิ่งๆ มองผ่านช่องว่าง
ตรงบันได

เขาอุตสาห์เตือนไปแล้ว ถือว่าเขาหวังดีมากพอสมควร ส่วนจะเลือกทำ
เช่นไรก็เป็นเรื่องของพวกนั้น

ตอนนี้...เขายังมีเรื่องด่วนยิ่งกว่ารออยู่

ชายหนุ่มผมขาวเงยหน้าขึ้น ภายใต้แขนเสื้อเขาบริหารสองมือที่แข็งแกร่ง
จนแทบไร้ความรู้สึกของตัวเองไปมา จากนั้นจึงเดินเข้าไปรวมตัวกับใคร
หลายคนที่ย่อยกันเข้ามาอย่างไม่ขาดสายจากทั่วทุกสารทิศ ทำของเขา
เหยียบย่ำลงบนพื้นพรมสีแดงอ่อนนุ่ม ค่อยๆ ก้าวเข้าไปในสตูดิโอ

บทที่ 2

หอพักเด็กฝึก (2)

'สตูดิโอ' ที่หุ่นยนต์นั้นบอกเป็นห้องโถงใหญ่โอ่อ่าหรูหรา ทั้งยังสว่างจ้า อยู่พอสมควร

โคมไฟสีทองอร่ามรูปทรงพิสดารห้อยลงมาจากเพดานด้านบน บนผนัง มีลวดลายปูนต่ำหลากสีสันผีมือประณีต ดูสมจริงราวกับมีชีวิต มุมผนังมี เติงเทียนทองคำขาววางอยู่ เปลวเทียนวูบไหวสั่นระริก เดี่ยวมีดเดี่ยวสว่าน

ภายในโถงมีอัฒจันทร์ที่นั่งตั้งเรียงรายทั้งหมดเก้าอัฒจันทร์ เมื่อไ้ ลงมาด้านล่างชั้นบันไดจะกว้างขึ้นเรื่อยๆ ชั้นแรกที่กว้างที่สุดสามารถจุ สนามฟุตบอลขนาดใหญ่ได้เลยทีเดียว นอกจากนี้ทุกๆ ชั้นบันไดยังปูด้วย พรมคนละสีและมีของตกแต่งวางประดับอยู่แตกต่างกันไป

แน่นอนว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของคนมากที่สุดก็คือบัลลังก์ 10 บัลลังก์ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นบันไดชั้นบนสุด

บัลลังก์เหล่านั้นทำมาจากคริสตัลสุดหรู และบนนั้นยังปูด้วยผ้ากำมะหยี่ ข้างๆ มีน้ำดื่มกับผลไม้วางอยู่ แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของลำดับชั้น ได้อย่างชัดเจน

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันบนแต่ละชั้นบันได นั่นก็คือทุกชั้นล้วนหันหน้า ไปทางเครื่องฉายภาพสามมิติซึ่งแขวนอยู่กลางอากาศ

เหนือเครื่องนั้นมีคำว่า 'เด็กฝึกกระตักขวัญ' ลอยเด่น

ทั้งห้าพยางค์นั้นเป็นภาพสามมิติ มันส่องกระทบเข้าไปในแก้วตาของ

ทุกคน ไม่ว่าห้องนี้จะใหญ่แค่ไหนก็ยังมองเห็นมันได้อย่างชัดเจนโดยไม่ต้องเปลืองแรง เหมือนกับเสียงนั้นที่ดังขึ้นมาให้ได้ยินโดยไม่ต้องใช้เครื่องส่งสัญญาณใดๆ ซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่ามันไม่ใช่สิ่งที่วิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบันจะทำได้

คนที่เดินขึ้นๆ ลงๆ จากบันไดแต่ละแห่งเริ่มทยอยเข้ามาเป็นรวมตัวกันที่กลางห้องโถง

แต่ละคนมีสีหน้าแตกต่างกันไป ส่วนใหญ่จะเป็นความรื้อนระคนไม่สบายใจ เสียงพูดคุยจ้อกแจ้กจอบ้างดังขึ้นไม่ขาดสาย

ขนาดของโถงใหญ่นี้ไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเปล่าเลย เพียงแค่รู้สึกวามองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทั้งยังมีผู้คนอีกมากมายนับไม่ถ้วน

จงจิวยืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วยความสงบ เขาบริหารนิ้วมือพลางปล่อยให้สายตาจากทั่วทุกทิศมองมาที่ตน

ความมั่งคั่งของร่างเดิมในบทตัวรับกระสุนไม่จำเป็นต้องพูดเยาะไบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดของเจ้าตัวแสดงให้เห็นชัดถึงเอกลักษณ์ของคนป่วยโรคจิตผิวกะระยะแรก ไหนจะผมสีขาวยาวที่มีมาตั้งแต่เกิดนี่อีก ระหว่างทางที่เดินเข้ามา ขอแค่ตรงนั้นมีคนอยู่ เขาจะกลายเป็นจุดสนใจทันที

จงจิวรู้สึกเสียดายนิดหน่อย

ถ้านิยายเรื่องนี้เป็นแนวการแข่งขันเซอร์ไววัลทั่วๆ ไปในวงการบันเทิง ลำพังแค่ไบหน้าซีดก็ต้องห่วงเรื่องผลโหวตจากคนดูแล้ว

ทันใดนั้น จู่ๆ กลุ่มคนก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว เสียงกรีดร้องดังระงมขึ้นเป็นระยะ

นั่นก็เพราะตรงช่วงอกของพวกเขามีบางอย่างปรากฏขึ้นมา

"นี่มันอะไร"

ท่ามกลางเสียงอะอะไววายวาย จงจิวก็หันหลังมองเงิบๆ ก่อนจะเห็นว่าตรงอกของตัวเองมีอักษรสีฟ้าปรากฏอยู่

'เด็กฝึกกระตักขวัญ แวงก์ E'

ร่างเดิมเป็นแค่แจกัน* อันสวยงาม ทั้งทั้งตัวแทบไม่มีกลิ่นเนื้อ เป็นเพียงคนบอบบางไร้เรี่ยวแรง จัดให้อยู่แรงก์ E ก็ถือว่าสมเหตุสมผลดี มอบคะแนนเต็มให้ระบบ

ถ้าเป็นเรื่องราวก่อนหน้านี้ยังพอจะมีคำอธิบาย แต่กับป้ายชื่อที่โผล่ขึ้นมาเองคงพูดยากแล้ว

ทุกคนเริ่มปั่นป่วน แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเช่นนั้น

อย่างน้อยก็ไม่ใช่กับกลุ่มคนตรงผนังห้อง

พวกเขา มีสีหน้าเดียวกันคือเรียบเฉยและเย็นชา

ป้ายชื่อของคนเหล่านั้นโชว์ให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ตั้งแต่แรงก์ C ขึ้นไป จากที่มองเห็น แรงก์ที่สูงที่สุดคือแรงก์ A เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแตกต่างจากคนรอบตัวจริงจิวที่อยู่แรงก์ E และแรงก์ F ซึ่งกำลังตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

นอกจากนี้ในหมู่พวกเขาเหล่านั้นยังดูเหมือนจะแบ่งกันออกเป็นหลายกลุ่มอีกด้วย ต่างฝ่ายต่างไม่ยุ่งเกี่ยวซึ่งกันและกัน รักษาระยะห่างทางสังคมต่อกัน

แม้จะไม่รู้เรื่องราวในนิยาย แต่จิวก็รู้วานิยายเป็นแนวไหนกลับเข้าใจทันทีเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า

ไม่ใช่เด็กฝึกทุกคนจะเหมือนพวกเขาชนที่ถูกย้ายจากโลกจริงเข้ามาในโปรเจกต์เด็กฝึกอันนองเลือดและน่าสยดสยองเช่นนี้

เมื่อหลายปีก่อน มี 'ผู้ถูกเลือก' ดวงช่วยจากทั่วทุกมุมโลกโดนเลือกให้เข้ามาอยู่ในลูปอนันต์อันน่ากลัวแห่งนี้เรื่อยๆ แถมจำนวนยังไม่ใช่น้อยๆ อีกต่างหาก อย่างไรก็ตามโลกก็มีคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยทุกปีมากถึงสองร้อยกว่าล้านคน และคาดว่าคงมีอีกหลายล้านคนที่ต้องเข้ามาติดนรกอยู่ที่นี่

ลูปอนันต์แห่งนี้ไม่มีวิธีใดที่จะทำให้กลับไปยังโลกจริงได้ อย่างว่าแต่หนึ่งเลย รักษาชีวิตให้รอดยิ่งยาก ผู้ที่อยากมีชีวิตรอดล้วนตายตกกันระนาว ถูกบังคับให้ต้องลงดันเจี้ยนรอบแล้วรอบเล่า เหลือรอดมาได้เพียงน้อยนิดก็ยังคงต้องดันรันทันต่อไป

* แจกัน เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยว่าสวยงามแต่ไร้ประโยชน์

เมื่อเทียบกับเด็กเก่าที่มีประสบการณ์โชกโชนซึ่งไม่รู้ว่าม็วี่อีเอาตัวรอด
เยอะแค่ไหน จงจ๊วที่เหมือนถูกลากเข้ามาเติมให้เต็มจำนวนจ๊วไร๋หนทาง
จะเอาชนะ

"นานแล้วที่ไม่ได้เห็นคนเยอะขนาดนี้ในครั้งเดียว"

ในระหว่างที่จ๊วจ๊วลอบสังเกตคนกลุ่มนั้นอยู่ คนในกลุ่มนั้นก็เอ่ยกระซิบ
กระซิบกัน

ในอดีตพวกเขาแบ่งกันเป็นทีมอย่างถาวร ซึ่งทีมหนึ่งกับอีกทีมจะ
ไม่สามารถเจอกันได้ จะเจอกันได้แค่ในดันเจี้ยนเท่านั้น ตอนนี้ได้มาเห็นคน
คุ่นหน้าคุ่นตาเยอะขนาดนี้ แถมยังมีเด็กใหม่อีกนับไม่ถ้วนที่พูดคุยกันเสียงดัง
เจี๊วจ๊ววอยู่ข้างล่างนั้น ก็อดจะทอดถอนใจไม่ได้

แม้รางวัลของโปรเจกต์เด็กฝึกกระต๊ากขวัญจะดึงดูดมากแค่ไหน ทว่า
จำนวนผู้เสียชีวิตที่ระบบประกาศออกมาทำให้เด็กฝึกหลายคนอยากออกจาก
การแข่งขัน ดังนั้นต่อให้มีเด็กฝึกมากมายมหาศาล แต่คนที่กล้าลงชื่อเข้าร่วม
การแข่งขันจริงๆ แล้วผ่านการคัดเลือกด้วยนั้นไม่ถึง 10%

มีเด็กเก่าเข้าร่วมการแข่งขันไม่มากนัก และเพื่อกระตุ้นความสนใจ
แน่นอนว่าพวกเขาต้องออกมาดึงเด็กใหม่ให้เข้าร่วมด้วย

"คนเยอะแล้วมีประโยชน์อะไร"

จินเหยียกอดอกหัวเราะหยัน "ตอนนี้แรงก์สูงๆ เห็นมีแต่คนหน้าเดิมๆ
ระบบหลักน่าจะส่งเด็กใหม่เข้ามาเพิ่มความฮึกเหิมในการแข่งขันให้พวกเรา
มากกว่า"

ใครอีกคนหนึ่งไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ภายในใจก็แอบเห็นด้วยกับ
ประโยคนั้นของจินเหยีย เขาได้แต่มองไปทางนั้นด้วยแววตาเห็นใจ "เสียตาย
ถ้าให้เด็กใหม่เข้าไปสู้สักสองสามดันเจี้ยน โอกาสที่จะชนะแล้วรอดออกมาก็มี
เยอะอยู่ แต่เข้ามาปั๊บดันเป็น Hell Mode* เลยนี่สิ น่าสงสาร"

เด็กใหม่ต๊องนั้นยังคุ้ยกันเสียงดังโวกเหวก เหมือนเวลาซื้อของใน
ตลาดสดที่คนแย่งกันพูดจนฟังไม่ได้ศัพท์

* Hell Mode คือระดับความยากที่ยากสุดๆ หรือเรียกว่าาระดับนรก

เด็กเก๋ามองดูด้วยความนิ่งเฉย ไม่คิดจะเข้าไปอธิบายหรือจ้อระเบียบ
นี่ถือเป็นโปรเจกต์เพียงหนึ่งเดียวของลูปอนันต์แห่งนี้ที่จัดขึ้นอย่าง
ยิ่งใหญ่ที่สุดตั้งแต่เคยมีมา ไหนจะของรางวัลมากมายเหล่านั้นอีก ยากแค่ไหน
ไม่ต้องเดาเลย

แม้แต่เด็กเก๋ายังไม่มั่นใจเลยว่าจะสามารถเอาชีวิตรอดไปจนถึงรอบ
สุดท้ายของการแข่งขันนี้ได้โดยไม่ถูกคัดออก แล้วเด็กใหม่ที่ไม่มีประสบการณ์
พวกนั้นล่ะ

ทุกคนไม่ใช่พระโพธิสัตว์ อย่าว่าแต่ปกป้องคนอื่นเลย แม้แต่ตัวเอง
ยังจะเอาไม่รอด แค่ดูแลตัวเองได้ก็ดีเท่าไรแล้ว

"หมดเวลา ทำการปิดประตูสตูดิโอเรียบร้อยแล้ว"

ราวกับเป็นการตอบรับประโยคนั้น เมื่อเสียงพูดจบลง ประตูใหญ่รอบด้าน
ก็เลื่อนปิดลงมาทันทีราวกับมีแม่แรง กันขวางใครอีกหลายคนที่จะเข้ามาในโรง
ไม่ทันให้ยืนอยู่ด้านนอก

"การคัดเลือกรอบแรกเสร็จสิ้น"

เสียงหุ่นยนต์ราบเรียบไร้อารมณ์ดังก้องทั่วห้องโรงใหญ่

เปลวเทียนค่อยๆ ดับลงทีละเล่ม ก่อนที่สะเก็ดไฟจะลอยขึ้นไปรวมตัว
กันกลางอากาศจนกลายเป็นเงาร่างเสมือนจริงเงาหนึ่ง

"ยินดีต้อนรับเด็กฝึกะที่กษัตริย์ทุกท่านที่เข้ามาอยู่ในห้องนี้ได้สำเร็จ และ
ดิฉันคือร่างเสมือนของระบบหลัก"

"ต่อจากนี้ดิฉันจะอธิบายกฎกติกาและลำดับการแข่งขันของโปรเจกต์
เด็กฝึกะที่กษัตริย์ให้ทุกท่านได้ทราบ กรุณาตั้งใจฟังด้วยค่ะ"

มือหนึ่งของชายาชนถือโทรศัพท์ เขานั่งอยู่บนชั้นบันไดด้วยความ
เบื่อหน่ายพลาγκัมหันมองโทรศัพท์เป็นระยะ

หลังจากทนลำบากมานานขนาดนี้ แบบๆ โทรศัพท์ของเขาก็ใกล้จะหมด
เต็มที แถบแบตเตอรี่ลดลงจนกลายเป็นสีแดงแสบตา ไม่รู้จะดับไปเอง
ตอนไหน

แต่สิ่งที่น่าเศร้าก็คือแถบสัญญาณด้านบนยังว่างเปล่าเช่นเดิม

หลังเผชิญกับความวุ่นวายไปแล้วรอบหนึ่ง มีคนไม่น้อยที่ยังรวมตัวกันอยู่ตรงบันได และยังมีอีกหลายคนที่ควักโทรศัพท์เดินเข้ามาถ่ายรูปกับชายชวน แม้ในใจเขาจะรำคาญ แต่จะทำยังไงได้ในเมื่อข้างกายไม่มีผู้ช่วยกับบอดี้การ์ด ดังนั้นชายชวนจึงได้แต่ยอม

"แปลกๆ นะ ทำไมมันเสียบจัง"

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังต่อแถวเพื่อถ่ายรูปคู่กับดาราดังอยู่นั้น มีใครคนหนึ่งจับสังเกตได้ถึงความผิดปกติ "เอ๊ะ พวกที่อยู่ข้างบนหายไปไหนกันแล้ว ทำไมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยอะ"

หลังจากเสียงหุ่นยนต์เสียงนั้นแผยแผยว่าเหลือเวลาอีกห้านาทีก็ไม่ได้ยินเสียงดังมาจากโถงทางเดินอีกเลย แม้กระทั่งเสียงเดินและเสียงโหวกโหวกยังหายวับไปพร้อมๆ กัน บนบันไดมีแต่เสียงของพวกเขาก็สะท้อนก้องไปมาได้ยินแล้วน่ากลัวอย่างไรชอบกกล

"เดี๋ยวละ แม่เงี้ย ไม่ใช่ว่าข้างบนมีทางออกแล้วคนพวกนั้นก็ออกกันไปหมดแล้วหรออะ!"

ชายคนหนึ่งที่พักถ่ายรูปคู่กับชายชวนเสร็จพลันก็กะไรบางอย่างขึ้นได้เอ่ยอย่างหนักแน่นว่า "คนอื่นออกไปกันหมดแล้ว ส่วนพวกเรายังนั่งง่อยู่ที่นี่ ยืนอึ้งกันทำไมอีก! รีบไปสิ!"

"บ้าเอ๊ย! จริงด้วย! ไม่งั้นมันจะเสียขนาดนี้ได้ไง!"

"โง่จริงๆ นั่นแหละ เอาแต่ยืนเอ่อกันอยู่ได้"

เมื่อทุกคนเริ่มคิดได้จึงทยอยกันเดินขึ้นไปข้างบนจนเกิดเสียงตึกๆ ดังก้อง

"แม่มันเถอะ โดนขังอยู่ที่นี้นานจนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ไปๆ!"

พวกเขารีบพุ่งตัวขึ้นไปข้างบนทันที

แต่เพิ่งจะเดินเลี้ยวมาได้ไม่เท่าไร จู่ๆ คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดกลับหยุดชะงักไม่ยอมเดินต่อ

"เป็นอะไร ออย่าขวางทางสิ เดินต่อไว้ย!"

คนด้านหลังส่งเสียงโวยวาย ไม่เข้าใจว่าทำไมคนข้างหน้าถึงหยุดเดิน

เอาเสียดีๆ

ไม่รู้เป็นเพราะอะไร แต่อยู่ดีๆ ความไม่สบายใจก็พลันแล่นปราดไปทั่วร่างของชายาชน

ในขณะที่เขาคิดจะเงยหน้าขึ้น อะไรบางอย่างที่ทั้งอุ่นร้อนทั้งเหนียวเหนียวก็หยดลงมาโดนหัวของเขาเสียก่อน

ดวงตาถูกบดบังโดยฉับพลัน ชายาชนรีบกระซากสิ่งนั้นออกจากใบหน้าทันที "นี่มันอะไร"

กระทั่งมือของเขาสัมผัสกับสิ่งนั้น ชายาชนถึงรู้สึกว่าเหตุการณ์มันเริ่มไม่ปกติ

ของนั้นทั้งเหนียวทั้งขาว เลือดและอะไรบางอย่างเหนียวเหนียวไหลหยดส่วนอีกจุดที่ฉีกขาดเผยให้เห็นเมือกสีเหลืองคล้ำส่งกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียน ร่างกายที่ขาดออกเป็นสองท่อนหล่นลงมากลางวงอย่างแรง เลือดและอวัยวะภายในฉีกขาดกระเด็นกระดอนไปรอบทิศ

ใบหน้าของพวกเขาลำเลียงนั้นหยุดนิ่งอยู่ที่สีหน้าดีใจ หรือบางทีอาจมีความตื่นตะลึงอันน้อยนิดปะปนอยู่

ชายาชนตัวสั่นเทาขณะหวีดร้องเสียงสูง มันสูงยิ่งกว่าการไต่ไฮไนต์ในคอนเสิร์ตครั้งไหนๆ จากนั้นเขาก็โยนสิ่งนั้นทิ้งทันที

สิ่งที่เขากำไว้ในมือเมื่อสักครู่นี้คือลำไส้ที่โหกไปด้วยเลือด

ระบบหลักให้น้ำเสียงราบเรียบอธิบายกฎกติกาของการแข่งขันในลูปอนันต์แห่งนี้ให้เด็กฝึกทุกคนฟัง

แม้จะจู่จะรู้จักพวกนี้มาก่อนแล้ว แต่เขาก็ยังตั้งอกตั้งใจฟังตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ดี

กฎกติกาแทบไม่มีอะไรแตกต่างไปจากการแข่งขันบนโลกจริง

ภายในห้องโถงคือเหล่าเด็กฝึกกระตือรือร้นขยับหมั่นคนที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรกเข้ามาได้ และในอนาคตจะต้องมาแข่งขันกันเอง

พวกเขาจะต้องไปเผชิญกับดันเจี้ยนสยองขวัญนับไม่ถ้วน ต้องโดน

คัดออกซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งเหลือ 100 คนสุดท้ายและตำแหน่งเซ็นเตอร์เพียงหนึ่งเดียว

การประเมินรอบแรกนี้มาจากการประเมินความสามารถของแต่ละคนผ่านระบบหลัก จากนั้นก็แบ่งเด็กฝึกออกเป็นแรงก์ S, A, B, C, D, E และ F ทั้งหมด 7 แรงก์

"เมื่อการแข่งขันในแต่ละรอบจบลง ระบบและเมนเทอร์จะประเมินผลตามพัฒนาการระหว่างการแข่งขันของเด็กฝึกแต่ละคนใหม่อีกครั้ง"

"ยิ่งแรงก์สูงมากเท่าไร สิ่งอำนวยความสะดวกภายในห้องพักเด็กฝึกก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น ความเป็นส่วนตัวก็จะมากขึ้นเช่นกัน เด็กฝึกแรงก์สูงสามารถใช้ห้องพักคนเดียวได้ และจะได้รับการบริการพิเศษ นอกจากนี้ยังสามารถทราบรายละเอียดของการแข่งขันในรอบถัดไปได้ล่วงหน้าอีกด้วย"

ทุกคนภายในห้องโถงแยกย้ายกันไปอยู่ตามแรงก์ที่ปรากฏขึ้นมาบนป้ายชื่อโดยขึ้นไปยืนอยู่บนชั้นบันไดแต่ละชั้น แม้แต่บัลลังก์ทั้ง 9 ก็ยังมีคนจับจอง เหลือเพียงบัลลังก์ซึ่งเป็นของอันดับ 1 ที่ยังว่างเปล่าอยู่เช่นเดิม

ชายหนุ่มผมขาวเงยหน้าขึ้นมองไปยังแถวด้านหลังที่อยู่สูงที่สุด

น่าเสียดาย จุดที่จ้องจ้องนั้นอยู่ต่ำเกินไป คนบนนั้นมองเห็นเขาได้ชัดเจน แต่เขากลับเห็นคนบนนั้นไม่ชัดเท่าไร

จ้องจ้องนั้นก็ไปถึงบทบรรยายในนิยาย

ห้องพักเด็กฝึกแรงก์ S อยู่ชั้นบนสุดของห้องพัก เป็นห้องสวีตสุดหรูชมวิวได้รอบทิศ พร้อมสวนบนดาดฟ้าแบบ 360 องศา แถมยังมีอ่างน้ำวนขนาดใหญ่เทียบเท่าหนึ่งห้องอีกด้วย

ส่วนห้องพักเด็กฝึกแรงก์ E ก็คือห้องรวมแปดคนโกโรโกโสซึ่งเขาพักอยู่ก่อนหน้านี้ แม้แต่ความเป็นส่วนตัวก็ยังไม่

"เนื่องจากเป็นรายการวาไรตี้เซอร์ไววัล ทางเราจึงมีการถ่ายทอดสดทั้งรายการพร้อมกับเปิดใช้งานซักระสุน* แต่เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพของ

* ซักระสุน คือซิปใต้เสื้อหรือคอมเมนต์ที่ไม่ได้บอกความหมายแต่เอาไว้บอกความรู้สึกของตนเองกับผู้อื่น โดยซักระสุนจะเป็นตัววิ่งที่อยู่บนหน้าจอการไลฟ์หรือสตรีมมิงบนแพลตฟอร์มของจีน

รายการและเพื่อไม่ให้ความลับรั่วไหล ระบบถ่ายทอดสดและซักระสุนจะไม่เปิดให้เด็กฝึกใช้งาน ด้วยเหตุนี้เด็กฝึกจึงไม่สามารถอ่านซักระสุนได้ ทั้งนี้ระหว่างที่อยู่ในรายการ นอกจากเด็กฝึกด้วยกันแล้ว ระบบการติดต่อของผู้เข้าแข่งขันจะถูกปิดการใช้งานเช่นเดียวกัน"

"รายละเอียดมีเพียงเท่านี้หลังจากนี้จะเปิดให้ถามคำถามได้อย่างอิสระ แต่ต้องเป็นคำถามที่เกี่ยวกับกฎกติกาเท่านั้น ดิฉันถึงจะคลายข้อสงสัยให้ค่ะ"

เห็นได้ชัดว่ามีคนสงสัยในเรื่องเดียวกันกับจางจิว "ทำไมที่นั่นชั้นบนสุดถึงไม่มีใครนั่ง"

"เป็นคำถามที่ดี" ระบบหลักเอ่ยเสียงเย็น "ถ้าคุณคืออันดับหนึ่ง คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่มารวมตัวได้ค่ะ"

เสียงฮือฮาดังขึ้นมาจากกลุ่มคนระลอกหนึ่ง เหล่าเด็กเก๋าหรือตาพลงกระซิบกระซาบกัน บนใบหน้าแฝงด้วยความหวาดกลัว ดูแล้วไม่ได้มีท่าทางแปลกใจว่าที่นั่นอันดับหนึ่งซึ่งว่างเปล่านั้นเป็นของใคร

เดิมทีทุกคนยังคงตกใจกลัว แต่ไม่นานก็สงบลงแล้วตั้งใจฟังระบบหลักอธิบายจนจบ ครั้นระบบหลักเอ่ยจบ น้ำเสียงจูนเฉียวน้ำเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากทันที "แล้วทำไมพวกผมต้องฟังที่คุณบอกด้วย"

"นั่นสิ พวกเรามีกันเยอะขนาดนี้ แต่ทุกคนออกแรงช่วยกันก็ออกไปได้แล้ว ถู้น้ำลายคนละทีก็ฝังกลบคุณได้ ถ้าร่วมแรงร่วมใจกัน มีอะไรที่จะทำไมได้งั้นหรือ"

สำหรับเสียงไววายที่เอ่ยถึงข้อสงสัยเหล่านี้ ระบบหลักนิ่งเฉยไม่ยอมตอบคำถาม

ส่วนเด็กเก๋าก็ได้แต่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง ระหว่างที่เด็กใหม่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ แถมยังมีกะจิตกะใจไปสงสัยเรื่องอื่น เหล่าเด็กเก๋าก็พยายามจดจำกฎกติกาที่ระบบหลักแจ้งเมื่อสักครูให้ขึ้นใจ หลังจากนั้นจึงเริ่มคิดวิเคราะห์ด้วยความรวดเร็ว

และทันใดนั้นเองเสียงเรียบๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น ก้องสะท้อนจนกลบเสียงเอะอะภายในห้องโถง

"คุณยังไม่ได้บอกกฎการคัดออกเลย"

เสียงนั้นดังมาจากทางบัลลังก์ทั้ง 10 ที่อยู่ชั้นบนสุด

เด็กเก๋ามองหน้ากันไปมา

"ถ้าเกิดตายในดันเจี้ยนนับเป็นการคัดออก แล้วการจัดอันดับเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า ถ้าเกี่ยวกับก็แสดงว่าหลังจากอันดับลดลงก็จะถูกคัดออก หรือก็คือกำจัดทิ้ง?"

น้ำเสียงเนิบนาบน่าฟังเอ่ยชัดตรงประเด็นด้วยการพูดในสิ่งที่ระบบหลักยังไม่ได้อธิบาย

ไม่รู้ว่าเพราะเป็นคนถามมีอันดับสูง หรือเป็นเพราะคำถามนั้นตรงประเด็นมากพอ ระบบหลักถึงได้ตอบคำถามด้วยความรวดเร็ว

"แน่นอนว่าการจัดอันดับมีผลกับการคัดออก หลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขันและการประเมินผลจบลง คนที่อยู่แรงก์ต่ำสุดจะถูกคัดออก" เจรวางสีแดงทองเอ่ยตอบ "เด็กฝึกที่ถูกคัดออกเพราะแรงก์ต่ำจะถูกส่งเข้าไปในดันเจี้ยนรับโทษ หากผ่านด่านนั้นออกมาได้ก็จะมีโอกาสรอดอีกหนึ่งครั้ง"

"แต่ถ้าเด็กฝึกเสียชีวิตอยู่ในดันเจี้ยนการแข่งขัน เช่นนั้นก็ไร้โอกาสให้เข้าไปในดันเจี้ยนรับโทษ"

"คำถามสุดท้าย" เสียงนั้นเอ่ยถามอย่างเย็นชา "...เมนเทอร์คือใคร"

แววตาของเด็กเก๋าทุกคนฉายประกายวูบหนึ่ง แผ่นหลังเหี้ยมดั่ง

เมื่อสักครู่ระบบหลักแจ้งไปแล้วว่าระบบและเมนเทอร์จะเป็นผู้ประเมิน นั่นหมายความว่าเมนเทอร์ลึกลับคนนั้นกุมชีวิตของเด็กฝึกทุกคนไว้ในมือ

ในลูปอนันต์แห่งนี้ ขอแค่เป็นผู้แข็งแกร่งที่มีชื่อเสียงเรียงนามล้วนสมัครเข้าร่วมโปรเจกต์เด็กฝึกกระต๊ากขวัญกันทั้งนั้น ไม่มีข้อยกเว้น แต่ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว นอกจากระบบหลักพวกเขาก็ไม่เคยเจอใครที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จอยู่ในมือถึงขั้นเกี่ยวพันกับความเป็นความตายมาก่อนเลย

ระบบหลักเอ่ยตอบนิ่งๆ "คำถามเกินขอบเขต ขออนุญาตไม่ตอบค่ะ"

"เดี๋ยวนะ"

หลังได้ยินบทสนทนานี้ เด็กใหม่ที่เพิ่งส่งเสียงฮือฮาไปก็พากันชะงัก

"คุณเล่นมุกอะไรอยู่ ตายได้ด้วยเหวอ"

เด็กใหม่คนหนึ่งพูดด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ "ไม่มั้ง พวกเรามีกันเยอะขนาดนี้...คุณพาพวกเรามาที่นี่ได้แล้วยังอยากได้ชีวิตของพวกเราอีกเหวอ"

"ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วยังไม่กล้าเผชิญหน้ากับความเป็นจริง" ระบบหลักเอ่ย "เช่นนั้นจงสัมผัสมันด้วยตาของตัวเองก็แล้วกันค่ะ"

จู่ๆเงาอุบไหวของระบบหลักที่อยู่บนเวทีสูงกลางห้องโถงก็แตกกระจาย กลายเป็นสะเก็ดไฟระยิบระยับนับพันนับหมื่นลอยไปยังเพดานที่ดับไปแล้ว

ประตูใหญ่ของสตูดิโอที่ถูกปิดสนิทค่อยๆเลื่อนขึ้นจากพื้น

จะบอกว่าประตูใหญ่นี้ไม่ถูกนัก ต้องบอกว่าหลังคาของห้องโถงกำลังเลื่อนขึ้นไปข้างบนต่างหาก คล้ายกับกล่องของขวัญที่รอให้คนมาเปิด เมื่อแกะกระดาษห่อลวดลายสวยงามด้านนอกออกแล้วถึงเผยให้เห็นก้อนเค้กที่วางอยู่ข้างใน

ผนังทั้งสี่ด้านหายไป แสงแดดเจิดจ้าจากภายนอกสาดส่องเข้ามา อาบย้อมพรมผืนหนาให้กลายเป็นสีแดงสลับทองระยิบระยับงดงาม

และสิ่งที่เด่นสะดุดตาเช่นเดียวกับแสงอาทิตย์ ก็คือเลือดสีแดงสดที่เจียนองไปทั่วโถงทางเดิน

ศพที่ไม่มีใครเหลียวแลนอนเกลื่อนอยู่ฝั่งหนึ่ง ใบหน้าซีดเผือด บริเวณอกโดนควั่น รั้วจะถูกควักออกมาองระเกะระกะอยู่ด้านนอกราวกับขยะ

ซากศพกองพะเนินเหมือนอยู่ในนรก

ปลายโถงทางเดินที่ถูกย้อมด้วยสีแดงสลับดำยังมีเสียงลมหายใจดังผะแผ่ว

แผ่นหลังของชายคนนั้นชุ่มโชกไปด้วยเลือด กระดูกสันหลังถูกดึงออกมาครึ่งหนึ่ง เศษเนื้อร่วงกราวลงบนพื้น

ทั้งสตูดิโอตกอยู่ในความเงียบงัน

เด็กเก่าผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน จึงมีสติตั้งรับกับภาพตรงหน้าได้ดีพอสมควร มีเพียงเด็กใหม่แรงกล้าพวกนั้นที่ตกใจกลัวไปตามๆกัน ก่อนเสียง "แหวะ..." จะดังขึ้น แล้วก้มหน้าอาเจียนกันไปทีละคน

ท่ามกลางเสียงอาเจียน จู่ๆ ก็มีคนเอ่ยถามด้วยความกลัวว่า "เดี่ยวเดี๋ยวนะ...นั่น...นั่นชยาชวนไม่ใช่หรอ เม่นไวคอลคนนั้นนะ นั่นชยาชวน!"

และในเวลาเดียวกันนั่นเอง ชายที่กำลังคลานอยู่บนพื้นก็ได้ยินเสียงแม่แรงยกประตูดังขึ้น เขารีบคลานมาทางนี้ทันทีด้วยความดีใจ

สองมือของเขาขุดไปตามพรมผืนหนา อดกลั้นต่อความเจ็บปวด สีหน้าราวตัวทรมานแสนสาหัส ดวงตาปูดโปน กระดูกลื่นมือสีขาวทั้งรอยเลือดเป็นทางยาวไวก้นพื้น

"อะ...อีก..."

น้ำเสียงแตกพร่าฟังไม่ได้ศัพท์ดังมาจากลำคอของชยาชวน เขากำลังร้องขอความช่วยเหลืออย่างอ่อนแรง

ระยะทางสั้นๆ แค่นี้กลับกว่าเมตร กลับดูเหมือนต้องใช้เวลาคคลานเป็นศตวรรษ

สุดท้ายก่อนที่จะชยาชวนจะคลานมาถึงประตู อยู่ดีๆ ศีรษะของเขาก็หลุดออกจากลำคอ กลิ้งหลุนๆ ไปอีกทางหนึ่งราวกับลูกบอล เนื้อสมองกระจัดกระจายเต็มพื้น

ดราที่มักจะปรากฏตัวต่อหน้าสื่อและถูกไม้ค้ำล้อมรอบอยู่เป็นประจำตอนนี้กลับไร้เรี่ยวแรงคล้ายแกะอวบอ้วนรอโดนเชือด ไม่มีหางบอกเหตุ ไม่มีอาวุธ และไม่มีอนาคต ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตายยังไ้

แต่เขาก็ตายไปเช่นนี้ ช้ายังตายท่ามกลางสายตาของทุกคน

เด็กใหม่มองดูจากนั้นอย่างสั้นแล้ว

พวกเขากลัวจนหวั่นไหว ไม่กล้าเดินขึ้นไปข้างหน้าเลยสักคน

"นี่คือจุดจบของการไม่ทำตามกติกา และเป็นหลักฐานกับคำอธิบายที่พวกคุณอยากได้ค่ะ"

"ขอแสดงความยินดีกับทุกท่านที่เลือกทางเดินก้าวแรกได้ถูกต้อง"

ราวกับเป็นเสียงตอบรับ หลังจากกว้างเลื่อนลงมาจากที่สูงอีกครั้ง

และชั่วขณะนั้นเองที่ทุกคนในห้องโถงถูกพลังงานที่มองไม่เห็นดึงให้ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

เสียงของระบบหลักดังก้องไปทั่วทั้งห้อง "ได้รับแจ้งจากเมนเทอร์ การแข่งขันรอบแรกที่เคยเริ่มในวันพรุ่งนี้ถูกเลื่อนขึ้นมาเป็นวันนี้แทนทุกท่าน กรุณาเตรียมตัวให้พร้อมด้วยค่ะ"

ทุกคนหวาดกลัวจนหน้าเผือดสี และวินาทีถัดมาพรมที่พวกเขาเคยเหยียบย่ำก็เปลี่ยนไปทันที มันดึงทุกคนให้ตกลงไปในความมืดมิดที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3leyyln>